

Уводен манифест към първия брой на СВЕП
писан от Веселин Сариев
Петровден, 1990 г., Пловдив

С В Е П
списание за визуална и експериментална поезия

Пиктограмите на праисторията, египетските йероглифи, поемите на Аполинер и Маларме...Малък детайл, достатъчен да разпознаем целостта, наситена с богато съдържание.Формата на буквата. Семантиката на образите. Изразяване на проблемите и явленията със средствата на визуалната комуникация. Изходът - в самата действителност. Свобода. Свобода на средствата и предпочитанията. Възпроизвеждане на глъхнещите стонове в родовата памет. Трансформиране на загиващото. Възможностите на познанието за преодоляване на противоречията и социалната несправедливост. Неизпените песни на един народ.

Сега бр.№ 1 на първото българско списание за визуална и експериментална поезия с тираж 100 оригинални екземпляра е във ваши ръце. Визуалната поезия не разчита на бърливостта, освен когато обществения момент ѝ налага популяризаторски функции. Днес не повече от няколко хиляди души на нашата планета се занимават с това модерно изкуство. За тях Земята е огромно село, а те - голяма фамилия, която търси своите роднини. Контактуват по пощата /като бунт срещу „системата“: галерия-автор-публикация, а между тях:критици/ и така участвуват в един световен културен процес, който зависи от всички тях. В основата са: отзивчивостта, хуманизмът, стремежът към преодоляване на граници, към мир и демокрация, другарството, вниманието към всеки, който желае да се включи в това артистично братство. Те не са се виждали, познават се единствено по визуалните си послания; по идеите, които обменят; по чувствата, вложени в тях.

Някои от обявените проекти, като „Арт-Страйк“ например, са по-скоро утопия в сферата на концептуалното изкуство. Мащабен като идея е международния проект „Мозъчна клетка“ на японеца Р. Кохен, в който всеки участник е призван да бъде клетка от създаваното планетарно съзнание, развиващо се извън границите на различните езици, култури и религии.

Визуалните поети възстановяват поетичния език като средство – един международен език със знаците на времето, с интернационализацията на средствата за масова комуникация, когато световното пространство се превръща в дом за всеки, където се определят различните вкусове и се лансират различните продукти. Със своите средства поетите реагират на масовизацията, която не оставя място за свободната мисъл.

Това е може би най-демократичното изкуство. То разчита на щастливото хрумване, като използва всякакви материали и средства – колажи, монтаж, щампи, шаблони, ръкописи, компютърни текстове, опаковки, бланки, карти, изгледи, сеизмограми...

Повечето поети имат свой проект и канят другите да участвуват в него. В началото на годината Шигеру Тамару от Япония обяви проекта „Изгрев 90“, О. Джасън от Англия – „Промяната“, Сезар Фигуерето от Португалия – „Електрография“, Паскал Леноа от Франция – „Секретният живот на М. Дюшамп“, ФаГаГаГа от щата Охайо – „Джаз – Джени де Гроот“, Алфредо Сланг от Италия – „Визуална Поезия, С.О.С“, Гилермо Дейслер от Чили – „Пийс-дрийм“, колажи за портфолиото си „Уни-верс“...

Авторите, които разполагат с повече финансови средства, имат достъп до най-модерната техника и резултатите са изящни. Някои не се стесняват, че са от другата крайност, и превръщат това в предимство за поредното си оригинално творческо решение. Но едните и другите са равноправни, защото няма нищо, което да ги разделя, а ги обединява любовта към изкуството и необходимостта от контакти. „Прекрасно е да имаш нов гост в пощенската си кутия...“ – беше писал един от тях. Визуалните поети боравят със словото така, както душата – с човешкия характер.

Петровден, 1990 г., Пловдив
Веселин Сариев

С В Е П

списание за визуална и експериментална поезия

Пиктограмите на праисторията, египетските йероглифи, поемите на Апелинер и Маларме... Малък детайл, достатъчен да разпознаем целостта, наситена с богато съдържание. Формата на буквата. Семантиката на образите. Изразяване на проблемите и явленията със средствата на визуалната комуникация. Изходът - в самата действителност. Свобода. Свобода на средствата и предпочитанията. Възпроизвеждане на глъхнещите стонове в родовата памет. Трансформиране на загиващото. Възможностите на познанието за преодоляване на противоречията и социалната несправедливост. Неизпените песни на един народ.

Сега бр. № 1 на първото българско списание за визуална и експериментална поезия с тираж 100 оригинални екземпляра е във ваши ръце.

Визуалната поезия не разчита на забързостта, освен когато обществения момент ѝ налага популяризаторски функции. Днес не повече от няколко хиляди души на нашата планета се занимават с това модерно изкуство. За тях Земята е огромно село, а те - голяма фамилия, която

търси своите роднини. Контактуват по пощата /като бунт срещу "системата": галерия-автор-публикация, а между тях: критици/ и така участвуват в един световен културен процес, който зависи от всички тях. В основата са: отзивчивостта, хуманизмът, стремежът към преодоляване на границите, към мир и демокрация, другарството, вниманието към всеки, който желае да се включи в това артистично братство. Те не са се виждали, познават се единствено по визуалните си послания; по идеите, които обменят; по чувствата, вложени в тях.

Някои от обявените проекти, като "Арт-Страйк" например, са по-скоро утопия в сферата на концептуалното изкуство. Мащабен като идея е международния проект "Мозъчна клетка" на японца Р. Кохен, в който всеки участник е призван да бъде клетка от създаваното планетарно съзнание, развиващо се извън границите на различните езици, култури и религии.

Визуалните поети възстановяват поетичния език като средство - един международен език със знаците на времето, с интернационализацията на средствата за масова комуникация, когато световното пространство се превръща в дом за всеки, където се определят различните вкусове и

се лансират различните продукти. Със своите средства поетите реагират на масовизацията, която не оставя място за свободната мисъл.

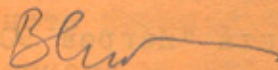
Това е може би най-демократичното изкуство. То разчита на щастливото хрумване, като използва всякакви материали и средства – колажи, монтажи, шампи, шаблони, ръкописи, компютърни текстове, опаковки, бланки, карти, изгледи, сеизмограми...

Повечето поети имат свой проект и канят другите да участвуват в него. В началото на годината Шигеру Тамару от Япония обяви проекта "Изгрев 90", О. Джасън от Англия – "Промяната", Сезар Фигуередо от Португалия – "Електрография", Паскал Леноа от Франция – "Секретният живот на М. Дюшамп", ФаГаГаГа от щата Охайо – "Джаз – Джени де Гроот", Алфредо Сланг от Италия – "Визуална поезия, С.О.С", Гилермо Дейслер от Чили – "Пийс-дрийм", колажи за портофолиото си "Уни-верс"...

Авторите, които разполагат с повече финансови средства, имат достъп до най-модерната техника и резултатите са изящни. Някои не се стесняват, че са от другата крайност, и превръщат това в предимство за поредното си оригинално творческо решение. Но едните и другите са равно-

правни, защото няма нищо, което да ги разделя,
а ги обединяват любовта към изкуството и не-
обходимостта от контакти. "Прекрасно е да имаш
нов гост в пощенската си кутия..." - беше пи-
сал един от тях. Визуалните поети боравят със
словото така, както душата - с човешкия харак-
тер.

Петровден, 1990 г., Пловдив

Веселин Сариев